

**Aventurile lui
Lup Uragan**

EDITURA PARALELA 45

PININ CARPI

Aventurile lui Lup Uragan

Cu ilustrațiile autorului

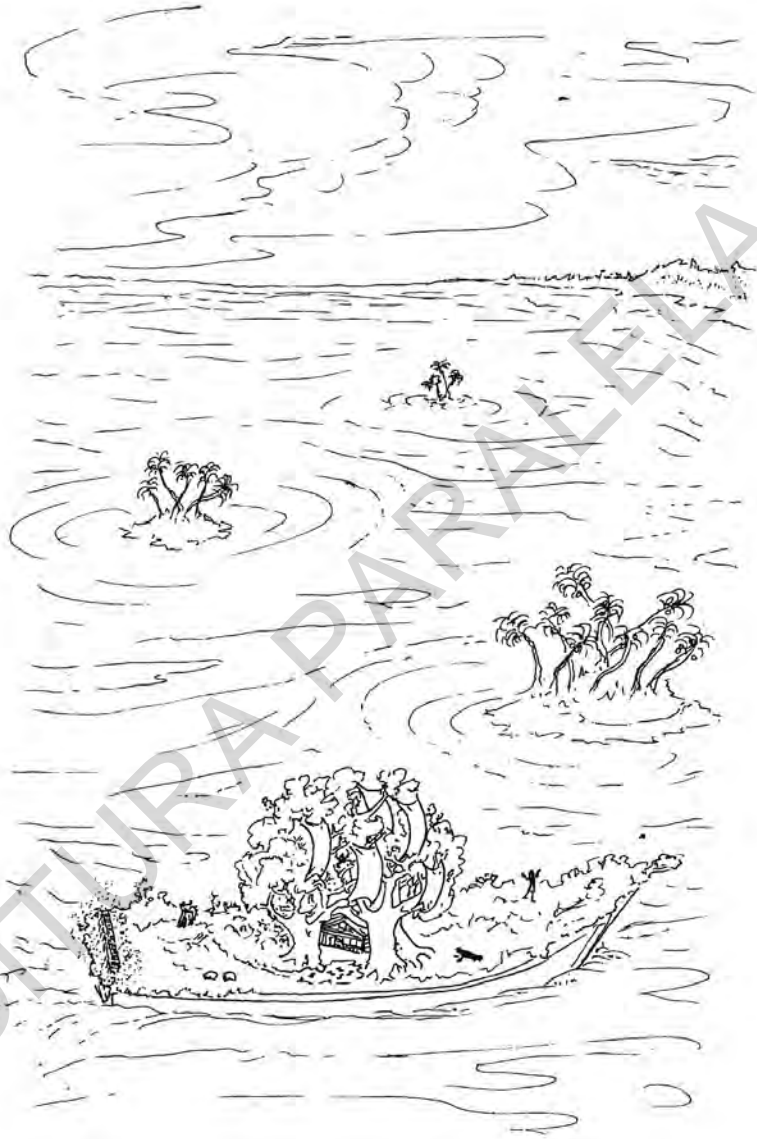
Traducere din limba italiană de
Cerasela Barbone

Editura Paralela 45

PRIMA AVENTURĂ

*Pirații de pe
marea îndepărtată*

EDITURA PARALELA 45

A fost odată o corabie care plutea încontinuu pe mare...

1

Corabia Barbă-Albastră

A FOST ODATĂ o corabie care plutea încontinuu pe mare și nu se oprea niciodată. Pe acea corabie era un marinar pe care îl chema Lup Uragan. Și Lup Uragan naviga, naviga și tot naviga, pentru că, din prea mare curiozitate, voia să vadă totul, să facă totul, să atingă totul. În fine, era un marinar foarte viteaz.

Costumul lui Lup Uragan era roșu, chiar și chipiul, cureaua și pipele. Avea două pipe pe care le ținea în gură aproape tot timpul și pe care le folosea nu doar ca să fumeze, ci și pe post de bețe de

toboșar, cu care trăgea niște lovituri teribile peste nasul celor mai feroase animale marine. Apoi, în unele cazuri, sufla cantități enorme de fum în fața anumitor indivizi periculoși, după cum o să-ți povestesc. În fine, cu pipele alea, care erau lungi ca niște franzele și groase ca niște pere, făcea multe lucruri, așa cum o să vezi.

Însă Lup nu era nicidecum roșu în întregime. Ce-i drept, avea ochii negri și barba albastră. Și corabia lui, bineînțeles, se numea Barbă-Albastră și era vopsită în albastru. Avea o mulțime de vele albe, adică era un velier.

Velele, firește, erau prinse pe cele trei catarge. Dar catargele acelea nu erau niște stâlpi, ca pe alte corăbii, ci copaci adevărați: niște castani mari, plini de frunze, de coji țepoase, de păsărele care cântau zi și noapte și apoi de vele albe agățate de ramuri.

În fine, corabia aceea era o pădurice cu vele, care naviga pe mare. De fapt, era acoperită toată

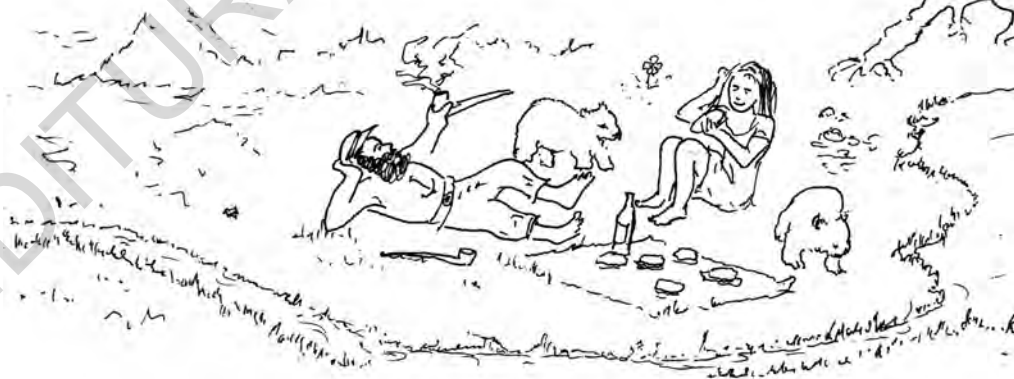
de o frumoasă pajiște verde cu fluturi, libelule și greieri; și mai erau niște delușoare pline de flori și de pârliașe cu apă cristalină; și mai era un lăculeț unde înotau cinci boboci de rață, multe broaște și o focă pe care o chema Tapioca; și apoi, ici și colo, erau multe tufe de zmeură și de afine. Și în capăt, unde se termina corabia, erau mulți stupi cu mii de albine care produceau miere. Pentru că Lup avea doi ursuleți cărora le plăcea mierea și pe care-i chema Bab și Trib.

La umbra răcoroasă a castanilor, aproape de lăcușor, era o casă toată de lemn, dar vopsită în albastru, unde locuiau marinarul Lup Urgan și bucătăreasa, pe care o chema Celeste. Desigur, Celeste era îmbrăcată în albastru-deschis și avea ochi de culoare albastru-deschis – dar părul ei era negru – și făcea o mulțime de bunătăți cu castanele: piure de castane, dulceață de castane, castane glasate și plăcinte cu castane și frișcă. Însă făcea și

o dulceață specială cu zmeură, afine și miere, care era cea mai bună din lume.

Dar, în afară de bucătărie și dormitoare, în casa aceea era și un atelier, unde Lup și Celeste construiau multe lucruri pe care nici măcar nu ți le poți imagina.

Înainte de toate făceau plase, cângi, harpoane, cârlige și undițe. Dar mai făceau și ceasornice, bărci, umbrele mari, pălării, lanterne, trenulețe, roabe, chitare, leagăne, supiere, trompete, oglinzi, fluiere, mingi și foarte multe ale lucruri. Ba, dacă îți vin în minte alte lucruri, spune-le: le făceau și pe acelea.

La umbra răcoroasă a castanilor, aproape de lăcușor,

era o casă toată de lemn, dar vopsită în albastru...

Pe corabia Barbă-Albastră se mai afla un ditai maimuțoiul, un cimpanzeu, pe care-l chema Nostrom și căruia îi era mereu foame. Așa că mânca tot ce găsea în bucătărie și apoi devora castanele, zmeura și afinele. Reușea chiar să ia miere din stupi fără să fie înțepat de albine. Însă, dacă Celeste sau Lup Uragan îi spuneau să meargă la timonă, cârmea corabia Barbă-Albastră precum cel mai priceput dintre marinari. Timona, dacă nu știi cumva, e o roată mare de lemn care folosește la direcționarea navelor încotro se dorește.

Acum o să-ți spun toate celelalte lucruri despre Lup, despre Celeste și despre prietenii lor, animalele.

2

Cei cinci rechini și orca

ÎNTÂI DE TOATE, Lup Uragan, mereu cu cele două pipe în gură, se distra făcând baie în mare, pentru că știa să înoate ca un pește și nu-i era frică de nimeni. Dacă venea lângă el un rechin să-l mănânce, îl lovea cu pipa peste nas atât de tare, încât acela scotea un urlet – un urlet de rechin bineînțeles – și fugea speriat cu un cucui pe năsoi.

Odată, un rechin, după ce a încasat o lovitură îngrozitoare de pipă peste nas, a înotat plângând la cei patru frați ai lui care, bineînțeles, erau și ei rechini.

*Dacă venea lângă el un rechin să-l mănânce,
îl lovea cu pipa peste nas...*

Imediat, scrâșnindu-și colții, frații lui au țâșnit furioși spre Lup Uragan. Dar Lup a strâns în pumni cele două pipe și, *pam-pam* într-o parte, *pam-pam* în cealaltă, i-a gonit pe toți patru. Așa că rechini aceia s-au dus departe cu ditai cucuiele lor, în șiroaie de lacrimi. Nu se vedea că plângeau pentru că în apă lacrimile, care sunt din apă, nu se văd; însă plângeau.

Asta și pentru că cei cinci frați, de-acum, aveau fiecare câte un cucui pe nas, și ceilalți pești le-au spus imediat „frații Cucuie“.

Altă dată, în timp ce Lup stătea întins pe valuri cu cele două pipe în gură, a ieșit din mare o orcă, un animal foarte mare și foarte fioros, care părea un pește, dar nu era. Ei bine, orca a deschis larg gura urâtă și plină de dinți ascuțiți și l-a înghițit pe Lup dintr-o îmbucătură. Lup a zis imediat:

— Orcă nebună! Animalele astea fioroase sunt o adevărată pacoste! Nu te lasă niciodată să stai liniștit.

Și, nervos, a început să pufăie mult fum în gura orcii. Fumul acela a ajuns în gâtlejul balenei, care a început să se sufoce; așa că, tușind ca o disperată, l-a aruncat pe Lup Uragan înapoi în mare.

Însă Lup era cu adevărat furios și astfel s-a întors lângă orcă și a lovit-o tare cu pipele peste dinți: orca, tremurând de frică și de durere de dinți, a fugit numaidecât la dentistul peștilor.

Lup făcea și multe alte lucruri cu pipele lui. De exemplu, atunci când erau furtuni și corabia Barbă-Albastră naviga în mijlocul unor valuri chiar și de două ori mai înalte decât arborii ei, se așeza cu picioarele atârdate peste capătul corabiei, cel care se numește proră, și pufăia niște rafale puternice de fum.

Imediat ce unul dintre valurile acelea foarte înalte ajungea în fața corabiei, Lup sufla cu atâta putere fumul spre el, încât se căsca o gaură foarte mare. Astfel corabia putea trece prin gaura aceea ca printr-un tunel.

Însă era un tunel plin de fum, și Celeste, din bucătărie, îi striga:

— Mai încetează cu tot fumul ăla! Inventează altceva ca să dobori valurile!

Și poate adăuga:

— Și apoi, fac frișcă. Iese mai bine dacă se clatină corabia.

Astfel, Lup înceta să mai facă găuri în valuri, și corabia Barbă-Albastră începea să salte în sus și în jos, ca o lăcustă. Frișca ieșea foarte bună.

